

Un petit raig de llum es cola entre les esclotxes de la persiana de l'habitació i va a parar el meu ull. L'he d'obrir però no vull, estic tan nerviosa que no el puc obrir, el dia que m'espera avui estic segura que el recordaré tota la vida. Abans de ser a temps de pensar-me si em llevo o no sento unes veus que venen del menjador i s'acosten a l'habitació, jo, m'aixeco d'una revolada i abans no obro la porta, aquesta s'obre de bat a bat i entren els meus pares amb un pastís preciós i em canten els Per Molts Anys. De l'emoció els ulls se m'omplen de llàgrimes i em dic a mi mateixa: Sí Laia, això és real!! Però em sembla que el meu cervell no entén aquesta informació.

M'adono ràpidament que del que ploro no és només de l'emoció de fer 18 anys, sinó de la felicitat que em dona tenir l'oportunitat de fer-los, penso amb la Nati, la Claudia, la Núria i tota la colla, penso en la llarga lluita contra la malaltia, aquest any ha sigut horrible, però per sort ho puc celebrar a casa i no a la trista i apagada habitació blanca de l'hospital. Fa quatre mesos hauria jurat que, de la manera que estava no arribaria a fer els divuit anys, encara no veia la llum al final del túnel però ara sí, veig un raig de llum que m'ajuda a anar per el bon camí, em porta a curar-me.

Fins ara, sempre havia pensat que els que feien els divuit anys ja eren grans, que podien fer el que volguessin, que podien conduir i que eren els més feliços del món, els veia com unes persones adultes, però sobretot felices, en cap moment havia pensat amb una sotragada d'aquestes dimensions, no, per a mi llavors eren joves que estaven vivint el millor moment de la seva vida, era innocent... Aquests pensaments van canviar en el moment que vaig passar la primera nit a l'hospital, no havia pensat mai en aquesta situació, no m'havia plantejat mai que no tot eren flors i violes. Penso amb tots els companys de l'hospital, els que encara estan en el moment més dur de la seva lluita i que potser, no podran celebrar el seu aniversari perquè hauran perdut la batalla.

Esmorzo tan ràpid com puc perquè com sempre, vaig tard, les amigues m'esperen i avui no les vull fer esperar. Obro l'armari i trec el vestit estiuenc blanc, el de flors, me'l poso, m'acabo de vestir i maquillar i surto corrents cap a la porta. Elles ja m'esperen a la plaça des de fa 10 minuts però avui m'han perdonat el retard, és una ocasió especial. Veig que em miren d'una manera diferent, sé que alguna en porten de cap. No tardo gaire a descobrir què és, només girar-me veig un seguit de cares que em són familiars, tan familiars que salto sobre tots ells i ens fem una superabraçada. Són ells, els companys de l'hospital, quasi tots han pogut venir-me a veure i passar el dia amb mi.

Avui faig divuit anys, avui és un dia que no oblidaré mai. A diferència de les meves anteriors expectatives, els que tenen divuit anys tenen preocupacions, tenen alegries però també hi ha persones malaltes, que passen per un mal moment i que per sobre d'això gaudeixen de cada moment que la vida ens regala, exprimeixen al màxim els bons instants i fan que aquestes bones vibracions que reben un segon durin molts dies. Moltes vegades no pensem en aquestes persones però de ben segur que tots en coneixem; altres, hi han passat i, alguns, hi estem lluitant.